

případy pro **TKKG**

The logo for the TKKG series, featuring the text "případy pro" in blue and "TKKG" in large blue letters. A red knife is positioned horizontally across the "K"s.

Poplach

ve vilové čtvrti

FRAGMENT

Poplach ve vilové čtvrti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kirsten Vogelová

Poplach ve vilové čtvrti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Případy pro **TKKG**

Poplach ve vilové čtvrti

Napsala Kirsten Vogelová

Na motivy Stefana Wolfa

FRAGMENT

Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Germany

Original title: Vogel, TKKG junior, Auf frischer Tat ertappt (Vol. 1)

Nach einem Hörspiel von Frank Gustavus nach Motiven von Stefan Wolf

© 2018, SONY MUSIC Entertainment Germany GmbH

TKKG Junior ist eine eingetragene Marke der SONY MUSIC Entertainment Germany GmbH

Translation © Barbora Špundová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7196-1

ISBN e-knihy 978-80-253-7216-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7217-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7204-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Obsah

Heslo	7
Vědění je síla	13
Tápání ve tmě	19
Skvělý čich	22
Důkazy!	29
Nesrovnalosti	37
Na pozorovatelně	43
Neviditelné krysy	52
Ostří hoši	62
Zvuky ve tmě	70
Ke startu připravit... ..	79
Pozor... ..	86
Ted'!	96
V cíli	105
TKKG jsou SUPER(HRDINOVÉ)	110

Heslo

„Tři v pátek a další tři v sobotu! A všechny ve vilové čtvrti.“ Karel právě došel ke kůlně a zaklepal na dřevěné dveře.

Tom ho dojel a prudce zabrzdil u živého plotu. „Bavíte se o té sérii vloupání?“

Když si opíral kolo o plot, zahlédl v křoví napůl schovaný míč.

„Jo, mluvili o tom v rádiu,“ odpověděl Knedlík, který vyšel Tomovi otevřít zahradní branku. Tom už ale mezitím přeskočil přes plot a teď mu míč kopl.

Balón doletěl ke Knedlíkovi, který ho nešikovně zpracoval a pokusil se ho přihrát dál Karlovi. Ten se ale nedíval, a tak se míč odrazil ode dveří kůlny těsně vedle jeho hlavy.

„Jejda, promiň!“ Knedlík doběhl ke Karlovi.

„Ještě že ses netrefil,“ zasmál se Karel a znovu zaklepal na kůlnu. „Proč neotvírá?“

Knedlík si otřel pot z čela. „Na mém fotbalovém umu budu muset ještě trochu zapracovat.“

Z kůlny se ozvalo Oskarovo zaštěkání – a kde je Oskar, tam musí být i Gábi.

Ted' na dveře zabušil Knedlík. „Gábi, otevři už konečně, potřebuju se nutně schovat do stínu!“

Ale nestalo se nic.

„Jo, aby se nám tady Knedlíček neroztekli!“ Karel znovu zaklepal. „Slečno Gabrielo Glocknerová, můžete nás laskavě pustit dovnitř?“

Malá polorozpadlá kůlna, před níž stáli, se nacházela v zadním rohu Glocknerovic zahrady.

„Pusťte mě k tomu.“ Tom zaklepal jednou dlouze, jednou krátce a pak ještě dvakrát rychle za sebou.

„Heslo?“ ozval se zevnitř konečně Gábinin hlas.

„TKKG,“ zašeptal Tom spiklenecky.

V tu ránu se dveře otevřely a z nich vykoukla Gábi. „No konečně, už na vás čekáme.“

Škvírou ve dveřích proklouzl ven Oskar a vystaroval za balónem.

„Nazdar, Gábi!“ Knedlík se kolem nich všech protáhl dovnitř a plácl sebou rovnou do křesla.

Tom se pozdravil s Gábi a Oskarem, pro kterého z kapsy kalhot vylovil pamlsek. Kokršpaněl si pro pamlsek přiběhl a hned se s ním schoval pod starým ošoupaným gaučem.

Karel si s Gábi na pozdrav plácl.

Zpocený Knedlík se ovíval rukou. „Odkdy máme, prosím vás, nějaké heslo? Nevzpomínám si, že bychom se o něčem takovém bavili.“

„Členové přísně tajného spolku jako my přece musí mít smluvené heslo,“ vysvětlil Tom a vytáhl z batohu láhev.

„A kdo ho nebude znát, toho nepustíme dovnitř.“ Karel se otočil na Gábi. „Hele, nemá tvůj táta náhodou nějaké informace o těch vloupáních?“ Gábinin tatínek, pan Glockner, byl totiž policejní vyšetřovatel.

„O těch ve vilové čtvrti?“ Gábi se zamyslela. „Vsadím se, že má.“

„Ty o tom nesmíš mluvit, vid’?“ Tom hodil svůj batoh na židli.

„Já vím jen to, že k těm vloupáním pokaždé došlo večer, mezi osmou a jedenáctou hodinou. Táta to vyšetřuje, ale policie zatím spíš přešlapuje na místě.“

Karel se sklonil k Tomovu batohu a vytáhl z něj jakýsi bílý oblek. „Co je tohle? To má být náš převlek pro práci v utajení?“

„To je moje kimono na judo. Dneska je u nás ve sportovním klubu den otevřených dveří, za chvíli tam musím vyrazit.“ Tom se napil ze své láhve a vrátil ji spolu s kimonem zpátky do batohu.

„Sportovat? V takovémhle horku? Už jen dojet sem na kole bylo v tom vedru naprosté peklo.“ Knedlík si otřel pot z čela. „Málem jsem se roztekl.“

„Nejen ty! Koukni se na svoje kalhoty,“ uculil se Tom. Gábi se zahihňala.

Knedlík se podíval na své světlé kalhoty. Na místě pravé kapsy mu svítil velký hnědý flek. „No nazdar! To byly moje zásoby pro případ nouze!“ Sáhl do kapsy, a když ruku vytáhl, měl prsty celé zamazané od čokolády.

Karel nakrčil čelo. „Přece si nemůžeš dát kus čokolády do kapsy jen tak bez obalu.“

„V tomhle horku ani v obalu.“ Tom Kneclíkovi nabídl svoje kalhoty na judo. „Na, vezmi si tyhle. Ve skřínce mám ještě jedny náhradní.“

„Hm, vypadají, že budou příjemně vzdušné.“ Kneclík zmizel v rohu kůlny a začal se převlékat. „Nezajdeme na koupaliště? Že bychom tam na Toma počkali?“

„Já myslel, že půjdete na ten den otevřených dveří se mnou.“ Tom si nahodil batoh na ramena.

„Mě láká to judo.“ Gábi připnula Oskara na vodítko. „A koupat se můžeme jít i potom.“

„Ach jo.“ Kneclík vyslal prosebný pohled ke Karlovi. „Tak se mnou půjdeš k vodě aspoň ty?“

„Já jsem se taky těšil, že se dozvím něco o judu,“ přiznal Karel. Spolu s ostatními třemi kamarády chodil do třídy 5.B a ze všeho nejradši se rád učil a poznával nové věci.

„Přehlasovali jsme tě, Knedlíčku.“ Tom vyšel z kůlny. „Pojď taky, uvidíš, že to bude zábava.“

„Když já jsem si ten náš den volna představoval nějak jinak!“ Knedlík nacpal kalhoty od čokolády do batohu. „No tak jo. Ale aspoň na mě tak nespěchejte, Tome!“

„Bezva, v tom případě hurá! Vyrážíme směrem ke sportovní hale!“ zvolal Tom a vyhoupl se na své kolo.

Kdykoliv se tahle parta kamarádů sešla, obvykle se jim do cesty připletlo nějaké dobrodružství rychleji, než jak Tom šlapal do pedálů (a že byl na kole vždycky ze všech nejrychlejší!).

Vědění je síla

„Támhle! To je můj trenér! Sven Winter.“ Tom ukázal na muže, kterého Karel odhadoval tak na třicet let. „Je to fakt borec. A jeho táta vyhrál na olympiádě ve čtyřiaosmdesátém zlatou medaili v judu v těžké váze.“ Tom je zavedl do převlékárny a otevřel svou skříňku. „Tady si můžete nechat batohy.“ Rychle si natáhl bílé kalhoty a kimono na judo.

„Dobrý outfit,“ musela uznat Gábi. „Sluší ti to!“

„Jaký máš vlastně pásek?“ zeptal se Karel.

Tom si uvázal oranžový pásek. „Brzo snad už dostanu zelený.“

Ve dveřích šatny se objevila holčičí hlava. „Hele, do klučičích šaten holky nesmí,“ obořila se na Gábi.

„Tak co tady teda děláš?“ odvětila Gábi.

„Hledám Toma. Za chvíli začíná naše vystoupení.“

„Vystoupení?“ Karel nakrabil čelo.

Tom se zazubil. „Pojďte se mnou.“

Kamarádi kráčeli za Tomem a tou dívkou a vešli do malé tělocvičny, v jejímž středu ležely rozprostře-

né velké žíněny. Na lavičkách a menších žíněnkách kolem seděli rodiče a děti.

Tom se posadil vedle dívky na jednu ze žíněnek.

„Ahoj a dobrý den, všechny vás tu srdečně vítám,“ pozdravil Tomův trenér příchozí. „Tohle jsou Lisa a Tom. Dneska nám tu představí několik jednoduchých judových technik. Mokusó!“

„Co to má znamenat?“ šeptl Knedlík do ucha Karlovi (který byl něco jako chodící encyklopedie, slovník a kalkulačka v jednom).

„Zavři oči!“ odpověděl Karel šeptem.

Knedlík zavřel oči. „Proč?“

Karel se neubránil smíchu. „Ty ne.“

„V judu se na začátku vždy nejprve snažíme odpojit od světa kolem sebe a soustředit se jen na to, co je důležité,“ vysvětlil přihlížejícím trenér.

Tom a Lisa zavřeli oči a uklonili se jeden druhému.

„A teď jde o to dostat protivníka na zem. Lisa s Tomem vám nejdřív předvedou některé základní techniky.“

Lisa přistoupila k Tomovi, zahákla svou nohu za jeho a podrazila mu ji. Tom dopadl zády na žíněnku a obratně se překulil.

Publikum zatleskalo.

Ted' přiměl Tom spadnout Lisu.

„Vždyť se celou dobu jenom snaží jeden druhého povalit na zem,“ komentoval překvapeně Knedlík.

„Judo je japonský sport, který funguje na principu maximálního účinku při minimálním vynaloženém úsilí,“ vysvětloval Karel. Napjatě pozoroval, jak Lisa zezadu zatáhla Toma za rameno.

„Hustý,“ vydechla Gábi. „Vypadá to, jako když si ho chce hodit na rameno jako pytel brambor.“

„Nebo vzít ho na koně,“ zasmál se Knedlík.

V tu chvíli si Lisa Toma přehodila přes rameno. Ten se znovu překulil vpřed a zvedl se rovnou na nohy.

„Jauvajs,“ zašklebil se Knedlík.

„Dokonalá ukázka jemné cesty,“ vydechl fascinovaně Karel.

Knedlík zavrtěl hlavou. „Mně teda spíš připadalo, že mu úplně normálně podrazila nohu. A maximální účinek při minimálním úsilí bych si představoval radši někde na koupališti.“

„Máme tu někoho, kdo by si to taky rád vyzkoušel?“ ozval se najednou tělocvičnou trenérův hlas.

Karel se poškrábal na hlavě a tvářil se pokud možno neviditelně. Koutkem oka zašilhal po Knedlíkovi. Ten seděl na lavičce s bradou opřenou do dlaní.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Poplach ve vilové čtvrti.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.